

## TESS

Met een angstig voor gevoel zie ik meneer De Jong, onze Franse leraar, door de klas lopen. Hij deelt de proefwerken die we vorige week gemaakt hebben uit. Als het papier op mijn tafel neergelegd wordt, wacht ik zo lang mogelijk met kijken. Ik weet bijna zeker dat het niet goed is, en vanuit mijn ooghoek zie ik dat ik gelijk heb. Allemaal rode strepen en een dikke vette drie in de rechterbovenhoek. Balen. Weer een onvoldoende.

Inge zit schuin achter me en probeert door te kuchen mijn aandacht te trekken. Ze laat expres haar Franse lesboek op de grond vallen. Ik kijk om. Inge trekt vragend haar wenkbrauwen de lucht in en ik steek drie vingers omhoog. Inge doet haar ogen dicht en zucht. Ze weet hoe laat het is.

Natuurlijk ziet De Jong het.

‘Inge en Tess, kunnen jullie misschien de aandacht bij de les houden? Pak dat boek op, Inge!’

Dan wijst hij naar mij. ‘Ik wil jou na de les graag even in mijn kantoor zien, Tess.’

Dat voorspelt niet veel goeds. Ik heb de rest van de les buikpijn en ben blij als de bel gaat. Inge komt naar me toelopen maar De Jong roept me meteen bij zich.

‘Kom gelijk maar mee, Tess.’

‘Sterkte,’ fluistert Inge, en ik loop achter De Jong aan de lange gang in.

. ‘Wacht hier op de bank, ik moet eerst nog even

bellen.’ Hij wijst naar de houten bank onder het grote raam tegenover zijn kantoor.

Mijn buik borrelt van de zenuwen. Door het raam zie ik Inge met haar fiets over het plein lopen. Net buiten het hek staat een grote kastanjeboom die zijn takken tot ver over het plein uitstrekt. Inge zet haar fiets tegen de dikke stam en gaat in het gras onder de boom zitten. Gelukkig, ze wacht op me. Natuurlijk wacht ze op me. Dat heeft ze gedaan zolang we elkaar kennen, de hele basisschooltijd lang. En nu op het voortgezet weer.

Het gelakte hout van de harde bank plakt aan mijn blote benen. Ik schuif naar voren zodat ik op mijn spijkerrok kan zitten. Mijn tas bungelt tegen mijn benen en ik maak me zorgen. Zorgen om wat De Jong me zal vertellen. Mij alleen de les lezen over de zoveelste onvoldoende kan het deze keer niet zijn.

Ik bijt op mijn lip en het scherpe randje van mijn voortand zorgt ervoor dat er een beetje bloed op mijn tong komt. Bah. Snel veeg ik het met de rug van mijn hand weg. De bank zit beroerd en ik ga steeds verzitten. Dan weer leun ik op de ene bil en dan weer op de andere. Ondertussen gaat mijn hart wild tekeer.

‘Tess, kom je binnen?’

Hoewel ik erop zit te wachten schrik ik toch als ik mijn naam hoor.

‘Eh, ja.’ Ik pak mijn tas en loop achter De Jong het kantoor in. De deur valt achter me dicht en ik merk meteen hoe benauwd het hier is. De Jong schuift een

stoel naar me toe. ‘Alsjeblieft.’

Ik laat de tas op de grond vallen en ga zitten.

Het ongezellige hok met de vergeelde platen aan de muur kijkt uit op de plaats waar de afvalcontainers van de school staan. Ook al niet iets om vrolijk van te worden, denk ik. Eén van de deksels van de containers staat wat open en ik zie dat er vliegen in en uit gaan. Gatver. Vliegen. Dan heb je meestal snel maden. Misschien zijn er ook wel ratten. Ik zie ze in gedachten al door de gang van de school lopen en die vieze maden krielen in de containers. Spontaan lopen me de rillingen over de rug.

‘Tess, je luistert niet.’

Ik kijk naar De Jong. Het klopt. Ik heb niets gehoord van wat hij net heeft gezegd. ‘Sorry, meneer.’

De Jong zucht en duwt zijn bril met de dikke zwarte rand wat beter op zijn neus. Afwachtend kijk ik nu naar hem en hij begint zijn verhaal opnieuw. ‘Tess, je weet dat jouw cijfers niet al te best zijn.

Ik knik. Ja, dat klopt. Als je maar af en toe een voldoende haalt is dat inderdaad niet best.

‘Met deze lijst kun je niet naar de derde.’

Ik schrik en mijn handen knijpen in de leuning van de stoel ‘Is het echt zó slecht?’

Hij knikt. ‘Of heb je er zelf een ander idee over?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, maar ik dacht... Voor Frans weet ik wel dat het niet goed is, maar de rest...’ Het klinkt natuurlijk suf en ik weet zelf eigenlijk niet wat

ik dacht, maar niet overgaan naar de derde is ondenkbaar.

‘Is het echt zó erg dat ik blijf zitten?’ Tranen prikken achter mijn ogen en mijn keel voelt dik aan. Niet huilen! Ik probeer de tranen weg te knippen.